

Mál nr. 14/2021

M og

V v/ starfsábyrgðartryggingar lögmanna A og B

Ágreiningur um skaðabótaskyldu lögmanna vegna innheimtu kröfu.

Gögn.

Málskot mótttekið 8.1.2021, ásamt fylgigögnum.

Bréf V dags. 1.1.2021, ásamt fylgiskjali nr. 1.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að þann 22. júní 2017 hafi M fallið á línuskautum með þeim afleiðingum að hún brotnaði illa á úlnlið. Þá kemur fram að hún taldi sig ekki hafa fengið rétta meðferð hjá heilbrigðiskerfinu í kjölfar slyssins. Í framhaldinu hafi hún því leitað til lögfræðistofunnar X til að kanna með rétt sinn vegna meintra læknastaka. Samkvæmt M bentu lögmenn stofunnar henni á að mögulega ætti hún ætti einnig bótarétt vegna sjálfs slyssins. Þann 13. september 2017 hafi hún því gefið lögmönnum stofunnar umboð bæði til að sækja kröfur vegna meintra læknastaka og aðrar kröfur sem hún kynni að eiga vegna slyssins. Er umboðið orðað með eftirfarandi hætti:

„[...]fullt umboð til að gæta hagsmuna minna gagnvart hverjum þeim sem málið kann að beinast að vegna frítímaslyss sem ég varð fyrir 22. júní 2017 þegar ég datt á línuskautum [...].

Í umboðinu kemur einnig fram að öðrum lögmönnum stofunnar X er veitt samskonar umboð til að gæta hagsmuna M. Gögn málsins bera með sér að lögmennirnir tilkynntu slysið í heimilistryggingu M og að uppgjör hafi farið fram úr þeirri tryggingu þann 26.7.2019. Gerðu lögmennirnir A og B hins vegar enga kröfu fyrir hönd M í slysatryggingu launþega.

M hefur krafist bóta úr starfsábyrgðartryggingu lögmanna A og B hjá V á þeim grundvelli að þeir hafi valdið henni fjártjóni, þar sem þeir hafi vanrækt að gera kröfu fyrir hennar hönd í slysatryggingu launþega. Vísar M til þess að þegar slysið varð hafi hún verið verkstjóri hjá tilteknu fyrirtæki og að kjör hennar hafi verið skv. kjarasamningi milli Samtaka atvinnulífsins og Sambands stjórnenda, sem gildi frá 1. maí 2015 til 31. desember 2018. Þá vísar M til þess að á grundvelli kjarasamningsins hafi hún átt bótarétt vegna slysa í frítíma. Gerði M kröfu í slysatryggingu launþega árið 2020 en kröfunni var hafnað af tryggingafélaginu, með bréfi dag. þann 15. október 2020, á þeim grundvelli að rúmt ár væri liðið frá stöðugleikapunkti og að bótaréttur M væri því niður fallinn með vísan til 124. gr. laga nr. 30/2006.

V hefur hafnað kröfu M á þeim grundvelli að um hafi verið að ræða slys í frítíma og að hlutverk lögmanna skv. umboði hafi verið að sækja bætur fyrir M vegna frítímaslyss úr frítímaslysatryggingu M. Umboðið hafi hins vegar ekki náð til þess að sækja bætur úr slysatryggingu launþega. Í þessu sambandi vísar V til þess að starf M hafi ekki gefið til kynna að hún væri með slysatryggingu launþega í frítíma, eins og t.d. á við um opinbera starfsmenn. Þá hafi M ekki upplýst lögmennina um að hún væri með slíka tryggingu. Telur V því að háttsemi lögmanna geti ekki talist saknæm með hliðsjón af því hvers var sanngjarnt að ætlast til af þeim.

Álit.

Gögn málsins bera með sér að M leitaði til lögmanna vegna meintra læknastaka. Þá kemur fram í málskoti M að lögmennirnir hafi upplýst M um að hún kynni einnig að eiga bætur vegna slyssins á öðrum forsendum, þ.e. úr slysatryggingum. Hafi því orðið úr að M hafi undirritað umboð til lögmanna til innheimtu bóta, bæði vegna meintra læknastaka og úr þeim slysatryggingum sem hún gæti átt bótarétt úr. Renna gögn málsins, orðalag umboðsins og sú staðreynd að lögmennirnir tilkynntu tjónið í heimilistryggingu M stöðum undir þessa frásögn M. Verður því að líta svo á að umboðið hafi byggt á samkomulagi/verksamningi milli M og lögmanna um að þeir myndu sækja bætur fyrir hennar hönd í slysatryggingar hennar, hvaða nafni sem þær nefnast.

Við mat á því hvort lögmennirnir hafi sýnt af sér saknæma háttsemi við störf sín fyrir M verður að líta til þess að lögmenn eru sérfræðingar í innheimtu bóta og að um þá gilda reglur um sérfræðiábyrgð. Í því fellst að gera verður ríkari kröfur til þeirra en ella. Með hliðsjón af framangreindu að teknu tilliti til þess að lögmennirnir höfðu umboð frá M til að innheimta bætur vegna slyssins verður að líta svo á að almennt hafi M mátt gera þær kröfur til þeirra að þeir myndu kanna hvort slysatrygging hennar sem launþega næði einnig til slysa í frítíma. Þar sem fyrir liggur að lögmennirnir gerðu það ekki verður jafnframt að teljast sannað að

þeir hafi sýnt af sér vanrækslu við störf sín. Þá liggur fyrir að vanræksla þeirra að þessu leyti leiddi til þess að M hlaut fjártjón af. M á því bótarétt úr starfsábyrgðartryggingu lögmannanna A og B hjá V.

Niðurstaða.

M á bótarétt úr starfsábyrgðartryggingu lögmannanna, A og B hjá V.

Reykjavík, 23. febrúar 2020.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Guðmundur StefánMartinsson lögfr..

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.